

ಕಿತ್ತು ಸುತ್ತಲ ಮಣ್ಣು ತೊಯ್ಯಿಸುತ್ತದಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಈರಣ್ಣನ ರಕ್ತ ಹಾಸಿಗೆ, ಮನೆಯಲ್ಲ ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಯಾರೋ ಹೊಯ್ಯೊಳ್ಳುತ್ತ ಓಡಿ ಬಂದು ರಕ್ತ ಸುರಿಸುವ ಆ ಕಣ್ಣಿನ ತೂತಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ತುರುಕಲು ಮುಂದಾದರು. ಈರಣ್ಣ ತುಣ್ಣನೆ ಮಿಟಿ ಬಿದ್ದವನಂತೆ ಎಚ್ಚರಾದ. ಕೆಟ್ಟ ಕನಸಿನ ಭಯ ಅವನನ್ನು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡಿತು.

ಈರಣ್ಣ ಆವೇಶಗೊಂಡಿದ್ದ. ರುದ್ರಪ್ಪನನ್ನು ಕಡಿದು ಹೆಡಿಗೆ ತುಂಬಿ ಚೆಲ್ಲಬೇಕು ಅಂತ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೈಯ್ದ. ಹೀಗೆ ದಿನಪ್ರತಿಯೂ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಶಾರಿ ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಹೂಸು ಬಿಡುವುದು, ಈರಣ್ಣ ಹೂಸಿನ ನಾಥದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮೂಗು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಆಕೆ ಆಗ ಮಾಯವಾಗುವುದು ನಡವೇ ಇತ್ತು.

ಇವತ್ತು ಅವನು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದ್ದ. ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಇವತ್ತು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹಿಡಿದೇ ತೀರಬೇಕು ಅಂತ ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದ. ಆದರೆ, ದಿನವೂ ರಾತ್ರಿ ಅವಳನ್ನು ಕಾಯಲು ಹೋಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡದೆ ಕಂಗೆಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದ. ಅಪರಾಧಿಯಾದರೂ ಏಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿದ್ದೆ ಅವನನ್ನು ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಶಾರಿ ಹೂಸು ಬಿಟ್ಟಳು. ಅದು ಹೋಗಿಯಂತೆ ಮನೆಯ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗೂ, ಸಂದಣಿಗಳಿಗೂ ಲಗ್ಗೆ ಹಾಕಿತು. ಅವನ ಮೂಗಿನ ಸುತ್ತ ಸುಳಿದಿರುಗಿ ಅವನೊಳಗೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಪರಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ನಿದ್ದೆ ಎಂಬುದು ಅವನನ್ನು ಬಂಧಿ ಮಾಡಿದಂತಿತ್ತು.

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದಾಗ ಅವನು ಎಡವಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಶಾರಿ ಮಾತ್ರ ಎಂದಿನಂತೆ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಈರಣ್ಣನೊಳಗೆ ಸಿಟ್ಟೆಂಬುದು ಕಾವು ಕೊಟ್ಟು ಮೊಟ್ಟೆ ಇಟ್ಟು ಮರಿ ಮಾಡಿಸಿತ್ತು. ಅವನ ದೇಹದ ತುಂಬಾ ಸಿಟ್ಟಿನ ಮರಿಗಳು ಚಿನ್ನಾಟಿಗೆ ತಗೆದು ಓಡಾಡತೊಡಗಿದವು. ಅವಳು ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಳು. 'ಏನು ಉಪ್ಪಿಲ್ಲ, ಖಾರಿಲ್ಲ. ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಅಂತಾರನು ಇದ್ದ. ಎಷ್ಟು ಉಪ್ಪು ಹಾಕಬೇಕು, ಎಷ್ಟು ಖಾರ ಹಾಕಬೇಕು ಅಷ್ಟೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವು ನಿನಗ. ಏನ್ ಖಿಬರಗೇಡಿ ಅದಿ ನೀನು. ತಗೊಂಬಾ ತಟಗು ಉಪ್ಪು, ಹಸಿ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ...' ಅಂತ ಸಿಡುಕಿದ.

ಪೆಟ್ಟು ಮಾರಿ ಮಾಡಿದ ಶಾರಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವಳಂತೆ ತುತ್ತು ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ತಿಂದು ನೋಡಿದಳು. ಉಪ್ಪು, ಖಾರ ರುಚಿ ಎಲ್ಲ ಚೋಲೋ ಇತ್ತು. 'ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮಲೆ ಇವನಿಗೇನಾತು ಧಾಡಿ...' ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹಸಿಮೆಣಸಿನ ಕಾಯಿ, ಉಪ್ಪು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವನು ಉಪ್ಪಿಟ್ಟಿಗೆ ಉಪ್ಪು ಸುರುವಿಕೊಂಡು, ಹಸಿಮೆಣಸಿನಕಾಯಿಯನ್ನು ಸಂಡಿಗೆ ತಿಂದಂತೆ ಕರ ಕರ ತಿಂದ. ಖಾರ ಹತ್ತಿ ಹಾಯಗುತ್ತಾ ನೀರು ಕುಡಿದ. ಆಕೆಗೆ ನಗು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವನ ಪಿತ್ತ ಸಟ್ಟನೆ ನೆತ್ತಿಗೆರಿತು. 'ನಿನಾವನ್, ಮುದುಕಿ ಆಗಾಕ ಬಂದಿ. ನೆಟ್ಟಗು ಒಂದು ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಮಾಡಕ ಬರಲ್ಲಾ ನಿನಗ. ಬ್ಯಾರ ಕಿಸಾಮತಿ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲ ಮಾಡ್ತೆ...' ಅಂತ ಕೈ ಮಾಡಲು ಹೋದ. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವಳು ಸಹಜವೆಂಬಂತೆ ಹೂಸು ಬಿಟ್ಟಳು. ಹೊಡೆಯಲು ಹೋದ ಕೈ ವಾಪಸ್ಸು ತಗೆದುಕೊಂಡ. 'ಇದಕ್ಕೇನೂ ಕಮ್ಮಿ ಇಲ್ಲ. ಏನ್ ಮಾಡದಿದ್ದು ಹೂಸು ಬಿಡಾದೊಂದು ನೆಟ್ಟಗ ಮಾಡ್ತೆ...' ಅನ್ನುತ್ತ ಮೂಗು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಿರ ಬಿರನೆ ಹೊರ ನಡೆದ. ಅವಳಿಗೆ ಇವನ ಅವತಾರ ನೋಡಿ ಏನಂತ ಏನೊಂದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

***

ಊರ ಉಸಾಬರಿ ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ. ಅದಕ್ಕೂ ತನಗೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ತನ್ನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಾನು ರಾತ್ರಿ ಆಯಿತು. ಅವನ ಸಿಟ್ಟಿನ ಪ್ರವಾಹ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಳಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಶಾರಿ ಮಲಗುವ ಜಾಗದ ಸುತ್ತ ನೀರು ಚಳ ಹೊಡೆದು ನೆಲ ತಣ್ಣಗೆ ಮಾಡಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿ ಮಲಗಿದಳು. ಅವನು ತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡದೆ ಬಳಿ ಬಂದು ಮಲಗಿದ. ನಿದ್ದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಶಾರಿ ಆಗಲೇ ನಿದ್ದೆಗೆ ಜಾರಿದ್ದಳು. ತಲೆಬಿಂಬಿನ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಚೂರಿ ತಗೆದುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಹತ್ತಿರ ತಂದುಕೊಂಡು ನೋಡಿದ. ಮಲಗಿದ್ದ ಶಾರಿಯ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವಂತೆ ನಟಿಸಿದ. ಅವನ ಮೀಸೆಯ ಕೆಳಗೆ ಅಸಹನೆಯ ನಗ ಕಾಣಿಸಿತು. ಇವತ್ತು ರುದ್ರಪ್ಪನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲೇಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ.

ಸರ ಹೊತ್ತಾಗಿರಬೇಕು. ಶಾರಿಯ ಹೂಸು ಹೊರಬಂದು ಮನೆ ಆಳತೊಡಗಿತು. ಆಕೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಹೊರ ನಡೆದಳು. ಮುಖದ ತುಂಬಾ ಕೌದಿ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡ ಈರಣ್ಣ 'ರುದ್ರಪ್ಪನ ಮನೆ ತಲುಪಲಿ ಇಕಿ...' ಎಂದುಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಡೆದು ರುದ್ರಪ್ಪನ ಮನೆಯ ಕಡೆ ದಾಪುಗಾಲಿಟ್ಟ.

ರುದ್ರಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಕಂದೀಲು ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಅವನ ಮನೆಯ ಒಳಚಿಲಕ ಹಾಕಿತ್ತು. ಈರಣ್ಣನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಕೆರಳಿತು. ಶಾರಿ ತಾನು ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಾಳೆಂಬುದೇ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತಾಯಿತು. ಏನಾದರಾಗಲಿ, ಇವತ್ತು ರುದ್ರಪ್ಪನನ್ನು ಮುಗಿಸಿಯೇ ಬಿಡಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಶಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡರಾಯಿತೆಂದು ರುದ್ರಪ್ಪನ ಮನೆಯ ಕದ ಬಡಿದ. ಎಷ್ಟು ಕದ ಬಡಿದರೂ

ರುದ್ರಪ್ಪ ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ. 'ಎಷ್ಟು ಕಳ್ಳುಟ ಆಡ್ತಾನೆ ಈ ನನ್ನಗ. ಈ ಬೋಸೂಡಿ ಮಗನಿಗೆ ಒಂದು ಗತಿ ಕಾಣಿಸಿನಿ ಇವತ್ತು. ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ...' ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕದ ಬಡಿದ. ಕದ ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಹಿಂಭಾಗ ಬಂದು ಕಿಡಕಿಯಲ್ಲಿ ಇಣಕಿ ನೋಡಿದ. ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ರುದ್ರಪ್ಪ, ರುದ್ರಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿ ಲಚುಮವ್ವ ತಳಕೆ ಹಾಕಿದ ಹಾವು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಈರಣ್ಣ ಸೋಜಿಗದಲ್ಲಿ ತೊಯ್ಯಿಸಿಕೊಂಡ. ಶಾರಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಬಗ್ಗೆ ಹರಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಕದ ಬಡೆಯುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿಯದ ಲಚುಮವ್ವ ಪೇಚಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಸತುಮುಗ್ಗಲತನ ಮಾಡಿದ ರುದ್ರಪ್ಪ 'ಚಿಲಕ ತಗೆದು ನೋಡುಹೋಗು...' ಅಂದ.

ಅವಳು ಚಿಲಕ ತಗೆಯಲು ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಈರಣ್ಣ ಬ್ರನ್ನ ಓಡಿ ಪರಾರಿಯಾದ. ಲಚುಮವ್ವ ಚಿಲಕ ತಗೆದಳು. ಹೊರಗೆ ಯಾರೂ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. 'ಯಾರವು...' ಅಂತ ಧ್ವನಿ ಮಾಡಿದಳು. ಎದುರು ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಕವಿದಿದ್ದ ಕತ್ತಲೊಳಗಿಂದ ಯಾರೋ ಹೆಗ್ಗಸು ಕಾಲು ಮಡಿದು ಎದ್ದು ಹೋದಂತಾಯಿತು. ಲಚುಮವ್ವನಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬಂತು. 'ನಾನು ತವರು ಮನಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಈ ಪಡಿಸೆಂಬ ಯಾರನಾರ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದು ಏನವಾ ಶಿವನೆ. ಇದೇನು ಬಂತಿದು ನನಗ ಕುತ್ತ...' ಅಂತ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕದ ಹಾಕಿ ಬಂದು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾದಳು. ಹಾಳು ಯೋಚನೆಗಳು ಅವಳನ್ನು ಮುತ್ತಿದವು.

***

ಈರಣ್ಣನ ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿಮಿತದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾರಿ ದಿನಾ ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದೆ ವಿಲವಿಲಗುಟ್ಟತೊಡಗಿದ್ದ. ಅವಳು ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆನ್ನುವುದನ್ನು ಖಿಬಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಅದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಲ ಯೋಚಿಸಿದ. ಉಪಾಯವೊಂದು ಚಿಕ್ಕನೆ ಹೊಳೆಯಿತು.

ಶಾರಿ ಅವತ್ತು ರಾತ್ರಿಯೂ ಒಂದು ಹೂಸು ಬಿಟ್ಟಳು. ಈರಣ್ಣ ಇವತ್ತು ಮೂಗು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಹೊರ ನಡೆದಳು. ಇವನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೊರಟ. ಅವಳ ಸವಾರಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ದಾಟಿ, ಮನೆ ಮುಂದಿನ ಬೀದಿಯಲಿ ಸಾಗಿತು. ಪರಿಚಿತ ವಾಸನೆ ಮೂಗು ಹೊಕ್ಕಿತು. 'ಈ ಭೋಸೂಡಿ ಈ ಕಡೆ ಯಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೊಕ್ಕಿರಬೇಕು..' ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಏನೂ ತಿಳಿಯದೆ ಕಂಗೆಟ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಗಿನ ಹೊಳ್ಳೆಗಳನ್ನು ಅರಳಿಸುತ್ತ ದಾಪುಗಾಲು ಹಾಕಿದ. ವಾಸನೆಗೆ ವಾಂತಿ ಗಂಟಲು ತನ ಬಂದಿತ್ತು. ನುಂಗಿಕೊಂಡು ನಡೆಯತೊಡಗಿದ. ಕ್ಷಣದಿಂದ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಆತಂಕ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಆ ವಾಸನೆ ಹೆಗ್ಗಸರು ನಿತ್ಯ ಹೋಗುವ ಬಯಲ ಜಾಗೆಯ ಕಡೆ ಮುಖ ಮಾಡಿತು. ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹೂಸಿನ ನಾಥ ತಲೆ ದಿಮ್ಮನಿಸುವಷ್ಟು ಮೂಗಿಗೆ ಅಡರತೊಡಗಿತು. ■

